Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 30 juni 2016*

”Begäran om förhandsavgörande — Principen om lojalt samarbete — Likvärdighetsprincipen och effektivitetsprincipen — Nationella bestämmelser om återbetalning av rättsstridigt uttagen skatt jämte betalning av ränta — Verkställighet av domstolsavgöranden om på unionsrätten grundad rätt till sådan återbetalning — Uppdelning av återbetalningen under en femårsperiod — Återbetalningen villkoras av att det finns medel som uppburits i form av en annan skatt — Möjlighet saknas att erhålla tvångsverkställighet”

I mål C-200/14

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Tribunalul Sibiu (domstolen i Sibiu, Rumänien) genom beslut av den 20 mars 2014, som inkom till domstolen den 22 april 2014, i målet

Silvia Georgiana Câmpean

mot

Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, numera Serviciul Fiscal Municipal Mediaș,

Administrația Fondului pentru Mediu,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Ilešič (referent) samt domarna C. Toader, A. Rosas, A. Prechal och E. Jarašiūnas,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: handläggaren L. Carrasco Marco,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 22 oktober 2015,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Silvia Georgiana Câmpean, genom D. Târşia, avocat,

— Rumäniens regering, genom R. H. Radu, i egenskap av ombud, biträdd av V. Angelescu och D. M. Bulancea, rådgivare,

* Rättegångsspråk: rumänska.

— Europeiska kommissionen, genom R. Lyal, G.-D. Balan och M. Wasmeier, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 18 februari 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 6 FUE, de principer som återbetalning av nationella skatter som tagits ut i strid med unionsrätten ska överensstämma med och artiklarna 17, 20, 21.1 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Silvia Georgiana Câmpean och Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș (skattemyndigheten i Mediaș, Rumänien) och Administrația Fondului pentru Mediu (miljömyndigheten, Rumänien). Målet rör återbetalning av en skatt som tagits ut i strid med unionsrätten och som Silvia Georgiana Câmpean har varit tvungen att erlägga i samband med registreringen i Rumänien av ett motorfordon från en annan medlemsstat, och betalning av ränta på detta belopp.

Tillämplig rumänsk lagstiftning

3 Genom Legea nr. 9 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule (lag nr 9 om skatt på förorenande utsläpp från motorfordon) av den 6 januari 2012 (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr 17 av den 10 januari 2012) (nedan kallad lag nr 9/2012) infördes en utsläppsskatt för fordon i kategorierna M1–M3 och N1–N3. Enligt artikel 4.1 i denna lag förelåg skyldighet att betala denna skatt bland annat då ett motorfordon registrerades för första gången i Rumänien.

4 I artikel XV i Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare (regeringens nöddekret nr 8 om ändring och komplettering av vissa normativa rättsakter och andra skatte- och budgetbestämmelser) av den 26 februari 2014 (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr 151 av den 28 februari 2014) (nedan kallat nöddekret nr 8/2014) föreskrivs följande:

”1. Betalning av belopp som fastställts i domstolsavgöranden, vilka blivit exigibla senast den 31 december 2015, om återbetalning av skatten på föroreningar orsakade av motorfordon och utsläppsskatten för motorfordon [nedan gemensamt kallade utsläppsskatterna för motorfordon], av ränta för tiden fram till dess full betalning sker och av rättegångskostnader, samt av övriga kostnader som fastställts av domstol, ska ske inom fem kalenderår, varvid 20 procent av det totala beloppet ska betalas varje år.

2. Ansökningar om återbetalning från sådana beskattningsbara personer som avses i punkt 1 ska, i enlighet med bestämmelserna i [Ordonanța Guvernului nr. 92 privind Codul de procedură fiscală (regeringsdekret nr 92 om skatteprocesslagen, av den 24 december 2003 (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr 941 du 29 december 2003) (nedan kallat dekret nr 92/2003)] i dess ändrade och kompletterade lydelse, behandlas inom 45 dagar från den tidpunkt då ansökan inlämnades. De årliga återbetalningarna sker i enlighet med det schema som miljömyndigheten fastställt.

3. Den frist som anges i punkt 1 börjar löpa vid den tidpunkt då fristen i punkt 2 löpt ut.

4. Under den tidsperiod som anges i punkt 1, får inga verkställighetsåtgärder genomföras.

5. De belopp som anges i punkt 1, som betalas i enlighet med förevarande lagdekret, omräknas mot bakgrund av konsumentprisindex som meddelas av den nationella statistiska myndigheten.

6. Ministern för miljö och klimatförändringar och ministern för de offentliga finanserna ska tillsammans besluta om förfarandet för betalning av de belopp som följer av exekutionstitlarna och ska därvid iaktta de tidsfrister som anges i punkt 1.

7. Resterande betalningar av de belopp som är hänförliga till exekutionstitlar som utfärdats fram till dess förevarande lagdekret trädde i kraft och som inte omfattas av exekutiva åtgärder, ska göras i enlighet med bestämmelserna i punkterna 1–6.”

5 Av skälen i nöddekret nr 8/2014 framgår att detta antogs med anledning bland annat av ”de svårigheter som uppstått i fråga om verkställigheten av domstolsavgöranden om återbetalning av utsläppsskatterna för motorfordon, med beaktande av den negativa inverkan som verkställighetsåtgärder avseende exekutionstitlar i enlighet med de allmänna reglerna får för både miljömyndighetens budget och den allmänna konsoliderade budgeten och med hänsyn till behovet av att införa särskilda regler med begränsad giltighetstid i fråga om verkställighetsåtgärder avseende domstolsavgöranden om återbetalning av utsläppsskatterna för motorfordon. Om sådana bestämmelser inte antas skulle det vara omöjligt att balansera budgeten och, indirekt, för miljömyndigheten att fullgöra sina skyldigheter enligt nationell rätt och för Rumänien att fullgöra sina förpliktelser på miljöområdet i egenskap av medlemsstat i Europeiska unionen.”

6 Ordinul nr. 365/741 ministrului mediului şi schimbărilor climatice şi al ministrului finanţelor publice privind aprobarea Procedurii de efectuare a plăţilor sumelor prevăzute prin hotărâri judecătoreşti având ca obiect restituirea taxei pe poluare pentru autovehicule şi a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule şi a modelului şi conţinutului unor formulare şi pentru modificarea anexei nr. 4 la Ordinul ministrului mediului şi schimbărilor climatice şi al viceprim-ministrului, ministrul finanţelor publice, nr. 490/407/2013 pentru aprobarea Procedurii de restituire a sumelor prevăzute la art. 7, 9 şi 12 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, precum şi a sumelor stabilite de instanţele de judecată prin hotărâri definitive şi irevocabile (dekret nr 365/741 av ministern för miljö och klimatförändringar och ministern för de offentliga finanserna om antagande av bestämmelser om förfarandet för betalning av belopp som fastställts i domstolsavgöranden om återbetalning av utsläppsskatter för motorfordon, och om antagande av mallen för och innehållet i vissa formulär och om ändring av bilaga 4 till dekret nr 490/407/2013 av ministern för miljö och klimatförändringar, vice premiärministern och ministern för de offentliga finanserna, om antagande av bestämmelser om förfarandet för återbetalning av de belopp som avses i artiklarna 7, 9 och 12 i regeringens nöddekret nr 9/2013 om en miljöpunktskatt på motorfordon, och av de belopp som fastställts av domstol i ett lagakraftvunnet och oåterkalleligt avgörande) av den 19 mars 2014 (nedan kallat dekret nr 365/741/2014) antogs med stöd av artikel XV.6 i nöddekret nr 8/2014 och innehåller genomförandebestämmelser för artikel XV.

7 I artikel 1.2 och 1.3 i detta dekret stadgas följande:

”2. Betalning av belopp som fastställts i domstolsavgöranden, vilka blivit exigibla senast den 31 december 2015, om återbetalning av utsläppsskatt för motorfordon, av ränta för perioden fram till dess full betalning sker och av rättegångskostnader, samt av övriga kostnader som fastställts av domstol, ska ske inom fem kalenderår, varvid 20 procent av det totala beloppet ska betalas varje år, i enlighet med artikel XV i [nöddekret nr 8/2014].

3. Ansökningar från skattskyldiga personer om återbetalning av sådana belopp om avses i punkt 2 ska, i enlighet med bestämmelserna i [dekret nr 92/2003], behandlas inom 45 dagar från den tidpunkt då ansökan lämnades in. De årliga delbetalningarna ska göras i enlighet med det för detta ändamål fastställda schemat för årliga delbetalningar av de belopp som ska återbetalas …”

8 I artikel 3 i detta dekret föreskrivs följande:

”De belopp som avses i artikel 1.2, inklusive belopp som justerar dessa med anledning av den uppräkning som ska göras den dag då de betalas, ska täckas av belopp avseende [miljö]punktskatten från miljömyndighetens budget.”

9 I kapitel I i bilaga 1 till dekret nr 365/741/2014 regleras förfarandet för betalning av de belopp som avses i artikel XV.1 i nöddekret nr 8/2014 och som fastställts i domstolsavgöranden om återbetalning av utsläppsskatterna för motorfordon.

10 Punkterna 7 och 19 i kapitel I i nämnda bilaga 1 har följande lydelse:

”7. Ansökningar om återbetalning ska, för kontrolländamål, åtföljas av följande handlingar:

a) en bestyrkt kopia av det exigibla domstolsavgörandet,

b) identitetshandling för den fysiska person som ansöker, eller för företrädaren för den juridiska person som ansöker, åtföljd av en kopia av företrädarens fullmakt,

…

19. Den behöriga skattemyndigheten ska från varje årlig delbetalning, enligt det schema för utbetalning av uppräknade belopp jämte ränta som föreskrivs i punkt 11, avräkna eventuella skatteskulder som betalningsmottagaren har på den föreskrivna förfallodagen för varje årlig delbetalning …”

11 I artikel 1 i Ordonanța Guvernului nr. 22 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii (regeringsdekret nr 22 om fullgörande av offentliga myndigheters betalningsförpliktelser som fastställts i en exekutionstitel) av den 30 januari 2002 (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr 81 av den 1 februari 2002), föreskrevs, i den lydelse som var tillämplig vid tiden för händelserna i det nationella målet (nedan kallat dekret nr 22/2002), följande:

”1. Fordringar gentemot offentliga institutioner och myndigheter som följer av en exekutionstitel ska betalas med de medel som står till förfogande för sådana ändamål i deras budgetar eller, i förekommande fall, anges som utgiftspost till vilken den aktuella betalningsskyldigheten är knuten.

2. Fordringar gentemot offentliga institutioner och myndigheter som följer av en exekutionstitel kan inte betalas med sådana medel som, enligt godkänd budget, är avsedda att täcka organisations- och verksamhetskostnader, däribland personalkostnader, som har till syfte att de mål med verksamheten uppnås som uppställts i lag och för vilka dessa institutioner och myndigheter inrättats.”

12 Artikel 2 i det ovannämnda dekretet har följande lydelse:

”Om verkställigheten av fordringar som följer av en exekutionstitel inte inleds eller inte fortlöper på grund av bristande medel, är den betalningsskyldiga institutionen förpliktad att inom sex månader vidta nödvändiga åtgärder för att uppfylla sin betalningsskyldighet. Fristen börjar löpa vid den tidpunkt då den som är betalningsskyldig mottar betalningsbeslutet från det behöriga verkställighetsorganet på borgenärens begäran.”

13 Enligt artikel 3 i dekret nr 22/2002 gäller följande:

”För det fall att de offentliga institutionerna inte uppfyller sin betalningsskyldighet enligt artikel 2, har borgenären rätt att kräva att exekutiva åtgärder vidtas i enlighet med det förfarande som föreskrivs i civilprocesslagen och/eller i andra tillämpliga lagbestämmelser på området.”

14 I artikel 10a i Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2336 pentru aprobarea Procedurii de punere în aplicare a titlurilor executorii în baza cărora se solicită înființarea popririi conturilor autorităților și instituțiilor publice deschise la nivelul unităților Trezoreriei Statului (dekret nr 2336 av ministern för de offentliga finanserna om antagande av förfaranden för verkställighet av exekutionstitlar på grundval av vilka utmätning av de offentliga myndigheternas och institutionernas konton hos statens finansförvaltning har inletts) av den 19 juli 2011, i dess ändrade och kompletterade lydelse (nedan kallat dekret nr 2336/2011), föreskrivs följande:

”1. När domaren har godkänt indrivningsåtgärden, är föremålet för verkställigheten endast de utmätta belopp som gäldenären innehar eller som tredje man är skyldig denne, som gör det möjligt att betala de fordringar som de offentliga institutionerna och myndigheterna konstaterats ha, utan att det påverkar de begränsningar som följer av artikel 1.2 i [nöddekret] nr 22/2002 som godkänts med kompletteringar enligt lag nr 288/2002, i dess därefter ändrade lydelse.

2. I de fall som avses i punkt 1 tillämpas förfarandet för verkställighet av de exekutionstitlar som avses i artiklarna 1–10 i tillämpliga delar.”

15 Skatteförfarandet regleras i dekret nr 92/2003.

16 Artikel 116 i nämnda dekret har rubriken ”Kvittning”. I punkterna 1, 2, 4 och 6 i den artikeln föreskrivs följande:

”1. Fordringar som staten eller administrativa eller territoriella enheter eller underavdelningar till de senare som omfattar skatter, avgifter, bidrag och övriga belopp som ingår i den allmänna konsoliderade budgeten har, upphör genom kvittning med gäldenärens fordringar som motsvarar belopp som ska betalas i ersättning, återbetalas eller betalas med medel från statens budget, vilket även inbegriper ringa belopp, när parterna är borgenärer och gäldenärer i förhållande till varandra, förutsatt att fordringarna i fråga omfattas av samma offentliga myndigheters administration, vilket inbegriper deras underavdelningar.

2. Gäldenärens skattefordringar kvittas mot skyldigheter som omfattas av samma budget och den resterande mellanskillnaden kvittas mot skyldigheter som omfattas av andra budgetar proportionellt, utan att det påverkar de villkor som anges i punkt 1.

…

4. Om inte annat föreskrivs i lag ska kvittningen ske vid den tidpunkt då fordringarna existerar samtidigt, det har säkerställts att de verkligen föreligger, de avser ett visst bestämt belopp och de är verkställbara.

…

6. Kvittningen fastställs av behörig skattemyndighet på begäran av köparen eller ex officio.”

17 Artikel 24 i Legea contenciosului administrativ nr. 554 (lag nr 554 om rättegången i förvaltningsdomstol) av den 2 december 2004 (*Monitorul Oficial al României*, del I, nr 1154 av den 7 december 2004) har rubriken ”Verkställighetsskyldighet”. I punkt 1 i den artikeln föreskrivs, i dess ändrade lydelse, följande:

”Om en offentlig myndighet, efter det att en talan bifallits, är skyldig att anta, ersätta eller ändra ett administrativt beslut eller anta ett annat beslut eller vidta vissa administrativa åtgärder, ska verkställighet av det lagakraftvunna avgörandet ske frivilligt inom den frist som följer av det avgörandet och om någon sådan frist inte angetts, senast inom 30 dagar efter den tidpunkt då avgörandet vann laga kraft.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

18 Silvia Georgiana Câmpean lät registrera ett begagnat motorfordon i Rumänien som hon hade köpt i Tyskland. För att registrera fordonet betalade hon den 18 januari 2012 ett belopp på 2 737 rumänska lei (RON) (ungefär 615 euro) avseende den i lag nr 9/2012 föreskrivna utsläppsskatten för motorfordon.

19 Genom en ansökan ingiven den 21 februari 2012 till Tribunalul Sibiu (domstolen i Sibiu) väckte Silvia Georgiana Câmpean talan om återbetalning av detta belopp och om betalning av ränta på detta belopp till dess att faktisk betalning skett. Som grund härför åberopade hon att denna skatt var oförenlig med unionsrätten.

20 Den hänskjutande domstolen var osäker på huruvida denna skatt var förenlig med unionsrätten och beslutade därför den 15 november 2012 att vilandeförklara målet och begära förhandsavgörande från EU-domstolen.

21 Domstolen slog i beslut av den 3 februari 2014, Câmpean och Ciocoiu (C-97/13 och C-214/13, ej publicerat, EU:C:2014:229), fast att artikel 110 FEUF ska tolkas så, att den utgör hinder för en sådan skatt som den utsläppsskatt för motorfordon som föreskrivs i lag nr 9/2012. Domstolen begränsade inte beslutets verkningar i tiden.

22 Den hänskjutande domstolen hyste i samma mål även tvivel om huruvida de nationella bestämmelser, däribland särskilt artikel XV i nöddekret nr 8/2014, som antagits efter det att domstolen hade meddelat detta beslut och som reglerade förfarandet för återbetalning av de rättsstridigt uttagna skatterna, var förenliga med unionsrätten och med vissa rättsakter som antagits av Europarådet.

23 I dessa bestämmelser föreskrivs bland annat att rättsstridigt uttagna belopp ska återbetalas över en period på fem år, med 20 procent av det begärda totala beloppet per år jämte ränta och ersättning för rättegångskostnader. Enligt den hänskjutande domstolen skulle sådana bestämmelser kunna strida mot rätten till en faktisk återbetalning av de rättsstridigt uttagna skatterna, mot rätten till egendom och mot rätten till en rättvis rättegång, eftersom de inte gör det möjligt att verkställa domstolsavgöranden inom skälig tid.

24 Mot denna bakgrund beslutade Tribunalul Sibiu (domstolen i Sibiu) den 22 april 2014 att vilandeförklara målet och ställa en första tolkningsfråga till domstolen.

25 Nämnda domstol återupptog därefter det muntliga förfarandet i det nationella målet. Klaganden gjorde därvid gällande att det var nödvändigt att den hänskjutande domstolen kompletterade sin begäran om förhandsavgörande, med hänsyn till dels ikraftträdandet av rättsakter om genomförande av artikel XV i dekret nr 8/2014, dels rättsakter som var tillämpliga på förfarandet för tvångsverkställighet gentemot staten i avsaknad av denna artikel XV. Den hänskjutande domstolen ansåg att dessa rättsakter kunde leda till att återbetalningen av de rättsstridigt uttagna skatterna till de enskilda kunde försenas, utan att dessa förfogade över någon möjlighet att begära tvångsverkställighet av de avgöranden i vilka deras anspråk fastställts. Den hänsköt därför ytterligare fem frågor, utöver den första tolkningsfrågan.

26 Till följd härav har domstolen att ta ställning till följande tolkningsfrågor från Tribunalul Sibiu (domstolen i Sibiu):

”1) Ska artikel 6 FEU, artiklarna 17, 20, 21.1 och 47 i [stadgan], principen om att skatt som inte får tas ut enligt unionsrätten mot bakgrund av EU-domstolens praxis ska återbetalas, Europarådets ministerkommittés rekommendation nr 16/2003 och Europarådets parlamentariska församlings resolution nr 1787/2011 tolkas på så sätt att de utgör hinder för en sådan bestämmelse som artikel XV i [dekret nr 8/2014]?

2) Kan den unionsrätt som det hänvisas till i det beslut om hänskjutande som är föremål för [den första frågan], samt Europarådets ministerkommittés rekommendation nr 16/2003, Europarådets parlamentariska församlings resolution nr 1787/2011 och ministerkommitténs rekommendation nr (80) 2 tolkas på så sätt att de utgör hinder för sådana bestämmelser som dem i [dekret nr 365/741/2014], artiklarna 1–3 i [dekret nr 22/2002] och [dekret nr 2336/2011]?

3) Ska ovannämnda unionsrättsliga bestämmelser och EU-domstolens rättspraxis [(dom av den 22 juni 1989, Constanzo, 103/88, EU:C:1989:256)] tolkas på så sätt att nationella administrativa myndigheter (skatte- och miljömyndigheter i förevarande fall) ex officio och direkt ska verkställa domstolsavgöranden på det förvaltningsrättsliga och skatterättsliga området utan att den återbetalningsberättigade har att ansöka om att exekutiva åtgärder vidtas eller har att iaktta vissa formella krav som uppställts av svaranden som är gäldenär?

4) Inom vilken tidsfrist ska de nationella administrativa myndigheterna verkställa ett domstolsavgörande på det förvaltningsrättsliga och skatterättsliga området eller kvitta de återbetalningsberättigades fordringar mot andra skulder gentemot staten för att det ska anses vara ”direkt” i enlighet med unionsrätten?

5) Ska unionsrätten tolkas på så sätt att sådana sanktionsåtgärder som de som avses i kapitel II.1 b i Europarådets ministerkommittés rekommendation nr 16/2003 (nämligen böter enligt artikel 24.3 i [lag nr 554 om rättegången i förvaltningsdomstol]) kan tillämpas även om sådana finansiella skyldigheter som åligger myndigheten enligt ett domstolsavgörande inte har uppfyllts?

6) För det fall att verkställighetsåtgärder vidtas gentemot den offentliga myndigheten avseende ett domstolsavgörande, vilka tillgångar kan då utmätas med stöd av kapitel II.2 d i Europarådets ministerkommittés rekommendation nr 16/2003?”

Domstolens behörighet och upptagande av begäran om förhandsavgörande till sakprövning

27 Den rumänska regeringen har gjort gällande att begäran om förhandsavgörande ska avvisas i sin helhet, då svaret på de ställda frågorna inte är användbart vid avgörandet av det nationella målet. Regeringen anser att dessa frågor avser förfarandet för att verkställa det avgörande som den hänskjutande domstolen kommer att meddela i målet, som uteslutande rör en enskilds talan om återbetalning av en skatt som rättsstridigt tagits ut av staten. Eftersom rättegången ännu inte är avslutad och då det inte finns några uppgifter om att Silvia Georgiana Câmpean har yrkat att den hänskjutande domstolen ska besluta om säkerhetsåtgärder för att säkerställa verkställigheten av dess kommande avgörande i målet, finns det inga skäl för nämnda domstol att ställa frågor rörande förfarandet för att verkställa detta avgörande.

28 Regeringen har i andra hand gjort gällande att begäran om förhandsavgörande ska avvisas i vissa delar, då vissa tolkningsfrågor avser rättsakter antagna av Europarådet, vilka inte ingår i unionsrätten.

29 Enligt fast rättspraxis presumeras nationella domstolars frågor om tolkningen av unionsrätten vara relevanta. Dessa frågor ställs mot bakgrund av den beskrivning av omständigheterna i målet och tillämplig lagstiftning som den nationella domstolen på eget ansvar har lämnat och vars riktighet det inte ankommer på EU-domstolen att pröva. I synnerhet ankommer det inte på domstolen att, inom ramen för det system för samarbete mellan domstolar som införts genom artikel 267 FEUF, kontrollera eller ifrågasätta huruvida den nationella domstolens tolkning av den nationella rätten är korrekt, eftersom det endast är den sistnämnda domstolen som är behörig att göra en sådan tolkning. När domstolen ska pröva en begäran om förhandsavgörande från en nationell domstol ska den således utgå från den tolkning av den nationella rätten som den hänskjutande domstolen har gjort (se, bland annat dom av den 6 oktober 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punkterna 12 och 13 och där angiven rättspraxis).

30 En begäran från en nationell domstol kan dessutom bara avvisas då det är uppenbart att den begärda tolkningen av unionsrätten inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet eller då frågorna är hypotetiska eller EU-domstolen inte har tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga omständigheterna som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts till den (dom av den 21 maj 2015, Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, punkt 29, och dom av den 6 oktober 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punkt 14 och där angiven rättspraxis).

31 Om EU-domstolen i förevarande fall anslöt sig till den rumänska regeringens ståndpunkt, enligt vilken den hänskjutande domstolen i det nationella målet inte kan pröva förfarandet för verkställighet av det avgörande som den kommer att meddela i fråga om Silvia Georgiana Câmpeans talan om återbetalning, skulle den göra en tolkning av nationell rätt, som den hänskjutande domstolen ensam är behörig att göra.

32 Av beslutet om hänskjutande, och av kompletteringen till denna, framgår nämligen klart att den hänskjutande domstolen anser sig vara behörig att tillämpa bestämmelserna om förfarandet för verkställighet av det avgörande som den kommer att meddela i saken, i det skede av rättegången som det vid den anhängiga målet befinner sig i. Silvia Georgiana Câmpean har dessutom i sitt yttrande anfört att hon har yrkat att den hänskjutande domstolen, när den meddelar sitt avgörande i saken, ska förordna om att avgörandet får verkställas omedelbart, utan att några andra villkor måste vara uppfyllda, och att artikel XV i nöddekret nr 8/2014 inte är tillämplig på verkställigheten av detta avgörande.

33 Under dessa omständigheter, och då det inte finns några andra uppgifter som gör det möjligt att anse att domstolens svar på tolkningsfrågorna inte kommer att vara användbara vid avgörandet av det nationella målet, kan den presumtion för att dessa frågor är relevanta som omnämnts i punkt 29 ovan inte brytas i förevarande fall.

34 Vad därefter gäller den rumänska regeringens argument att begäran om förhandsavgörande ska avvisas i den del den avser tolkningen av de rättsakter antagna av Europarådet som nämns i tolkningsfrågorna, erinrar domstolen om att domstolens behörighet att i ett förhandsavgörande tolka rättsregler enligt artikel 267 FEUF, endast gäller normer som ingår i unionsrätten (dom av den 4 maj 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, punkt 59 och där angiven rättspraxis). De av Europarådet antagna rättsakter som den hänskjutande domstolen har hänvisat till i den första, den andra, den femte och den sjätte tolkningsfrågan ingår emellertid inte i unionsrätten. Domstolen är därför inte behörig att besvara dessa frågor i den del de direkt avser tolkningen av dessa rättsakter.

35 Med förbehåll för den precisering som gjorts i föregående punkt, konstaterar domstolen att den är behörig att besvara tolkningsfrågorna och att begäran om förhandsavgörande kan tas upp till sakprövning.

Prövning av tolkningsfrågorna

36 Den hänskjutande domstolen har ställt sina frågor, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida unionsrätten ska tolkas så, att den utgör hinder för ett system för återbetalning av, och betalning av ränta på, skattebelopp som tagits ut i strid med unionsrätten och som har fastställts i exigibla domstolsavgöranden, som det system som föreskrivs i artikel XV i nöddekret nr 8/2014 och dekret nr 365/741/2014 eller, i andra hand, i artiklarna 1–3 i dekret nr 22/2002 och i artikel 10a i dekret nr 2336/2011.

37 Det följer av fast rättspraxis att rätten att erhålla återbetalning av skatter och avgifter som en medlemsstat har tagit ut i strid med bestämmelser i unionsrätten utgör en följd av och ett komplement till de rättigheter som enskilda har tillerkänts i de unionsbestämmelser i vilka sådana

skatter och avgifter förbjuds, såsom dessa har tolkats av domstolen. Medlemsstaterna är således i princip skyldiga att återbetala skatter och avgifter som har tagits ut i strid med unionsrätten och att betala ränta på beloppen (se dom av den 6 oktober 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punkterna 24 och 25 och där angiven rättspraxis).

38 I avsaknad av unionsbestämmelser om återbetalning av rättsstridigt uttagna nationella skatter ankommer det på varje medlemsstat, enligt principen om processuell autonomi, att ange vilka domstolar som är behöriga och fastställa de processuella regler som gäller för talan som syftar till att säkerställa skyddet av de rättigheter som enskilda har enligt unionsrätten (se dom av den 6 oktober 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punkt 26 och där angiven rättspraxis).

39 De processuella regler som gäller för talan som syftar till att säkerställa skyddet av de rättigheter som enskilda har enligt unionsrätten får emellertid varken vara mindre förmånliga än dem som avser liknande talan som grundas på nationell rätt (likvärdighetsprincipen) eller medföra att det i praktiken blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av unionsrätten (effektivitetsprincipen) (se, bland annat, dom av den 6 oktober 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punkt 27 och där angiven rättspraxis).

40 Domstolen har dessutom redan slagit fast att en medlemsstat inte kan anta bestämmelser som, för återbetalningen av en skatt eller avgift, som har fastställts vara oförenlig med unionsrätten genom en dom av domstolen eller vars oförenlighet med unionsrätten följer av en sådan dom, uppställer villkor som specifikt rör denna skatt eller avgift och som är mindre förmånliga än de villkor som annars skulle tillämpas på återbetalningen av skatten eller avgiften i fråga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 september 2002, Prisco och CASER, C-216/99 och C-222/99, EU:C:2002:472, punkt 77 och där angiven rättspraxis, och dom av den 2 oktober 2003, Weber's Wine World m.fl., C-147/01, EU:C:2003:533, punkt 87).

41 Domstolen kommer att pröva den nationella domstolens tolkningsfrågor mot bakgrund av dessa principer.

Principen om lojalt samarbete

42 Av beslutet om hänskjutande framgår dels att artikel XV i dekret nr 8/2014 och dekret nr 365/741/2014 – i vilket föreskrivs tillämpningsföreskrifter till artikel XV – har utfärdats efter att domstolen meddelade beslutet av den 3 februari 2014, Câmpean och Ciocoiu (C-97/13 och C-214/13, ej publicerat, EU:C:2014:229), vari domstolen slog fast att artikel 110 FEUF utgör hinder för en sådan skatt som utsläppsskatten för motorfordon, dels att dessa bestämmelser antagits bland annat med anledning av de svårigheter som uppstått i samband med verkställigheten av domstolsavgörandena om återbetalning av de rättsstridigt uttagna skattebeloppen. Nämnda bestämmelser syftar till att reglera de processuella regler som specifikt gäller i fråga om verkställighet av sådana domstolsavgöranden.

43 Under dessa omständigheter ankommer det på den hänskjutande domstolen, med hänsyn till den rättspraxis som det erinrats om i punkt 40 ovan, att kontrollera huruvida dessa processuella regler är mindre förmånliga än de som annars skulle ha tillämpats för en sådan återbetalning som den i det nationella målet.

44 Principen om lojalt samarbete ska således tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstat att anta bestämmelser som, för återbetalningen av en skatt eller avgift, som har fastställts vara oförenlig med unionsrätten genom en dom av domstolen eller vars oförenlighet med unionsrätten följer av en sådan dom, uppställer villkor som specifikt rör denna skatt eller avgift och som är mindre förmånliga än de villkor som annars skulle tillämpas på återbetalningen av skatten eller avgiften i fråga. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera om så är fallet i det nationella målet.

Likvärdighetsprincipen

45 Det följer av fast rättspraxis att iakttagandet av likvärdighetsprincipen förutsätter att medlemsstaterna inte föreskriver processuella regler för sådan talan om återbetalning av en skatt som grundas på ett åsidosättande av unionsrätten vilka är mindre förmånliga än de som är tillämpliga på talan som är av liknande slag, med hänsyn till saken, det som gett upphov till talan och talans väsentliga beståndsdelar, och som grundas på ett åsidosättande av nationell rätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 juli 2012, Littlewoods Retail m.fl., C-591/10, EU:C:2012:478, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

46 Det ankommer i princip på den nationella domstolen, som har direkt kännedom om de processuella regler som är avsedda att i nationell rätt skydda de rättigheter som enskilda har enligt unionsrätten, att kontrollera att dessa är förenliga med likvärdighetsprincipen. EU-domstolen kan dock, med avseende på den bedömning som den nationella domstolen ska göra, tillhandahålla denna vissa upplysningar om hur unionsrätten ska tolkas (se dom av den 1 december 1998, Levez, C-326/96, EU:C:1998:577, punkterna 39 och 40, och dom av den 19 juli 2012, Littlewoods Retail m.fl., C-591/10, EU:C:2012:478, punkt 31).

47 Av artikel XV.1 i nöddekret nr 8/2014 framgår att denna bestämmelse syftar till att reglera förfarandet för betalning av belopp som fastställts i domstolsavgöranden om återbetalning av rättsstridigt uttagna skatter och om betalning av ränta som löper till dess att dessa belopp har erlagts i sin helhet samt om betalning av rättegångskostnaderna i sådana mål, liksom alla andra belopp som fastställts av domstolarna. I punkterna 1–4 i nämnda artikel XV föreskrivs att dessa belopp ska avbetalas under fem år genom att 20 procent av det totala beloppet betalas varje år, att ansökningar om återbetalning ska behandlas inom 45 dagar från det att de lämnades in och att alla verkställighetsförfaranden ska vara vilande under de fem år som avses i punkt 1 i den artikeln.

48 Enligt artikel 3 i dekret nr 365/741/2014 ska de belopp som ska betalas täckas genom de belopp som tas ut som miljöstämpelskatt från miljöfondens budget. Enligt punkt 7 i bilaga 1 till dekret nr 365/741/2014 ska varje ansökan dessutom för kontrolländamål åtföljas av vissa handlingar, såsom en bestyrkt kopia av det exigibla domstolsavgörandet och en identitetshandling för den fysiska personen. I punkt 19 i bilaga 1 föreskrivs att den behöriga skattemyndigheten från varje årlig delbetalning ska avräkna eventuella skatteskulder som betalningsmottagaren har på den föreskrivna förfallodagen för varje årlig delbetalning.

49 Den rumänska regeringen har i sina skriftliga yttranden, för att visa att dessa processuella regler är analoga med dem som är tillämpliga på liknande talan som grundas på att nationell rätt har åsidosatts, redogjort för systemet med delbetalningar under fem år av de löner och andra ersättningar på grund av anställning som offentlig förvaltningsmyndighet ska betala till enskilda enligt nationell rätt.

50 Regeringen har även gjort gällande att fristen på 45 dagar, inom vilken en ansökan om verkställighet av ett domstolsavgörande om återbetalning av rättsstridigt uttagna skatter ska behandlas, överensstämmer med den allmänna fristen på 45 dagar som gäller för behandling av ansökningar om återbetalning av belopp från den nationella budgeten.

51 Det åligger således den hänskjutande domstolen, för att avgöra huruvida de krav som följer av likvärdighetsprincipen är uppfyllda i det nationella målet, att i ett första skede kontrollera huruvida sådan talan, för vilken de processuella reglerna enligt den rumänska regeringen är analoga med dem som föreskrivs i artikel XV i nöddekret nr 8/2014 och i dekret nr 365/741/2014, med hänsyn till saken, det som gett upphov till talan och talans väsentliga beståndsdelar liknar en talan som grundas på att unionsrätten har åsidosatts, såsom den talan som förs i det nationella målet.

52 Såsom generaladvokaten anfört i punkt 34 i sitt förslag till avgörande förefaller detta inte vara fallet, vad gäller talan om återbetalning av utestående lön som ska betalas av förvaltningsmyndighet. Det ankommer emellertid på den hänskjutande domstolen att kontrollera detta.

53 Efter att den hänskjutande domstolen har identifierat en eller flera typer av talan, som grundas på nationell rätt, som liknar den talan som förs i det nationella målet, vilken grundas på unionsrätten, ska den, i ett andra skede, fastställa huruvida de processuella regler som gäller för sådan på nationell rätt grundad talan inte, i själva verket, är mer förmånliga än dem som är tillämpliga i det nationella målet enligt artikel XV i nöddekret nr 8/2014 och dekret nr 365/741/2014.

54 Domstolen övergår slutligen till att behandla de nationella bestämmelser som enligt den hänskjutande domstolen skulle vara tillämpliga i det nationella målet för det fall den domstolen skulle finna att likvärdighetsprincipen utgör hinder för artikel XV i nöddekret nr 8/2014 och dekret nr 365/741/2014, det vill säga artiklarna 1–3 i dekret nr 22/2002 och artikel 10a i dekret nr 2336/2011. Det finns inga uppgifter i de handlingar som domstolen har tillgång till som gör det möjligt att dra slutsatsen att dessa bestämmelser skulle tillämpas på ett annat sätt i mål angående talan som grundas på unionsrätten än på liknande mål där talan grundas på nationell rätt, eftersom bestämmelserna förefaller vara allmänt tillämpliga på förvaltningsrättsliga mål, vilket även bekräftats vid förhandlingen av klaganden i det nationella målet.

55 Vad för övrigt gäller vissa argument som klaganden framfört i sina skriftliga yttranden och som skulle kunna förstås så, att förfarandet för verkställighet av domstolsavgöranden om rättigheter som följer av unionsrätten ska vara detsamma oavsett grunden för talan, erinrar domstolen om att likvärdighetsprincipen ställer krav på lika behandling av talan som grundas på ett åsidosättande av nationell rätt och liknande talan som grundas på ett åsidosättande av unionsrätten, men inte kräver att nationella processuella regler som gäller i olika typer av mål, eller som hör till olika rättsområden, ska vara likvärdiga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 oktober 2015, Orizzonte Salute, C-61/14, EU:C:2015:655, punkt 67, och dom av den 6 oktober 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punkt 34 och där angiven rättspraxis).

56 Likvärdighetsprincipen ska således tolkas så, att den utgör hinder för att en medlemsstat föreskriver processuella regler för sådan talan om återbetalning av en skatt som grundas på ett åsidosättande av unionsrätten vilka är mindre förmånliga än de som är tillämpliga på liknande talan som grundas på ett åsidosättande av nationell rätt. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att göra nödvändiga kontroller för att säkerställa att denna princip inte åsidosätts genom den lagstiftning som är tillämplig i det nationella målet.

Effektivitetsprincipen

57 Vad gäller de krav som effektivitetsprincipen ställer, ska domstolen först pröva huruvida ett system för återbetalning av en skatt som tagits ut i strid med unionsrätten, såsom det system som införts genom bestämmelserna i artikel XV i nöddekret nr 8/2014 och dekret nr 365/741/2014, gör det orimligt svårt eller i praktiken omöjligt att utöva rättigheter som följer av unionsrätten, med beaktande av dessa bestämmelsers funktion i förfarandet som helhet, samt med beaktande av hur förfarandet är utformat och bestämmelsernas särdrag i de olika nationella instanserna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 juni 2013, Agrokonsulting-04, C-93/12, EU:C:2013:432, punkt 48, och dom av den 6 oktober 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punkterna 36 och 37).

58 Med tillämpning av dessa bestämmelser måste en person, som genom ett domstolsavgörande har tillerkänts rätt till återbetalning av den omtvistade skatten, vända sig till den behöriga myndigheten för att ge in en ansökan om återbetalning av det belopp som erlagts avseende denna skatt, åtföljd av de handlingar som är nödvändiga för verkställighet av de skyldigheter som åligger denna myndighet enligt denna exekutionstitel. Såsom generaladvokaten anfört i punkterna 44 och 45 i sitt förslag till

avgörande framstår ett sådant krav, till skillnad från vad klaganden i det nationella målet förefaller anse, inte i sig som ett krav som gör det orimligt svårt att erhålla återbetalning av sådana skatter, då det inte finns några uppgifter som tyder på att det kan finnas andra hinder i form av, till exempel, orimliga kostnader.

59 Det förhåller sig annorlunda om det mot en enskild, som har erhållit en sådan exekutionstitel efter ett avslutat domstolsförfarande och som har ansökt om verkställighet av detta hos den behöriga myndigheten, med tillämpning av de i det nationella målet aktuella bestämmelserna görs gällande att en femårig preskriptionstid har löpt ut, innan denne erhållit full betalning av de utestående beloppen, vilket skulle få till följ att den rättsstridiga situationen bibehålls i stället för att den avhjälps så fort som möjligt.

60 Återbetalningen av de utestående beloppen beror för övrigt, i enlighet med artikel 3 i dekret nr 365/741/2014 och med vad som uppgetts vid förhandlingen, på tillgängligheten av medel som uppburits i form av en fordonsskatt, nämligen miljöstämpelskatten. De enskilde har i detta sammanhang inte någon möjlighet att tvinga den behöriga myndigheten att fullgöra sina skyldigheter för det fall att denna inte frivilligt fullgör dessa, eftersom tvångsverkställighet enligt de allmänna reglerna inte får äga rum under dessa fem år enligt dessa bestämmelser.

61 Under sådana omständigheter måste det anses att ett sådant system, för återbetalning av belopp som tagits ut i strid med unionsrätten, jämte ränta, och som har fastställts genom ett exigibelt domstolsavgörande, som helhet betraktat försätter den enskilde i en utdragen situation av osäkerhet i fråga om vilken dag som han eller hon kommer att få full återbetalning av det rättsstridigt uttagna skattebeloppet, utan att vederbörande har någon möjlighet att tvinga myndigheten att fullgöra sin skyldighet om denna inte frivilligt gör så, vare sig det beror på otillräckliga medel eller på andra orsaker.

62 Ett sådant system för återbetalning av skatt som uttagits i strid med unionsrätten som det som föreskrivs i artikel XV i nöddekret nr 8/2014 och dekret nr 365/741/2014 gör det således orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av unionsrätten och utgör inte ett korrekt fullgörande av medlemsstaternas skyldighet att säkerställa att sådana rättigheter får full verkan.

63 Den rumänska regeringen har som skäl för att ett sådant system har införts i huvudsak nöjt sig med att hänvisa till ekonomiska svårigheter och till det institutionella hindret mot en snabb verkställighet av exigibla domstolsavgöranden om återbetalning av skatt som tagits ut i strid med unionsrätten.

64 Det är emellertid tillräckligt att erinra om att medlemsstater som har tagit ut skatt i strid med unionsrätten är skyldiga, mot bakgrund av den rättspraxis som det erinrats om i punkt 37 ovan, att återbetala skattebeloppen jämte ränta. Såsom generaladvokaten i huvudsak har anfört i punkt 47 i sitt förslag till avgörande kan det inte accepteras att en medlemsstat som är gäldenär i ett sådant mål som det vid den nationella domstolen kan åberopa att den inte har tillräckliga medel som skäl för att det är omöjligt för den att verkställa ett domstolsavgörande i vilket en enskild tillerkänns en rättighet som följer av unionsrätten.

65 Den processuella självbestämmanderätt som medlemsstaterna har tillerkänts i fråga om antagande av processuella regler om återbetalning av skatt som uttagits i strid med unionsrätten, jämte ränta, kan inte vara så vittgående att medlemsstaterna skulle kunna göra det i praktiken omöjligt, eller orimligt svårt, att utöva sådana rättigheter, med hänvisning till att genomförandet är förenat med svårigheter eller till rent ekonomiska skäl.

66 Av detta följer att effektivitetsprincipen ska tolkas så, att den utgör hinder för ett system för återbetalning, jämte ränta, av skattebelopp som tagits ut i strid med unionsrätten vilka fastställts i exigibla domstolsavgöranden, såsom det system som är aktuellt i det nationella målet, enligt vilket skatten återbetalas genom delbetalningar under fem år och enligt vilket verkställighet av dessa

avgöranden är beroende av att medel som tagits ut i form av en annan skatt finns tillgängliga, utan att den enskilde har någon möjlighet att tvinga myndigheterna att fullgöra sina skyldigheter om de inte gör det frivilligt.

67 Vad därefter gäller artiklarna 1–3 i dekret nr 22/2002 och artikel 10a i dekret nr 2336/2011, det vill säga de bestämmelser som enligt den hänskjutande domstolen skulle vara tillämpliga i det nationella målet för det fall artikel XV i nöddekret nr 8/2014 och dekret nr 365/741/2014 inte skulle vara tillämpliga, har nämnda domstol, utan att lämna några närmare uppgifter, angett att tillämpningen av dessa bestämmelser skulle försena eller förhindra den faktiska betalningen av de belopp som myndigheterna är skyldiga.

68 En sådan frist på sex månader, som den som föreskrivs i artiklarna 2 och 3 i dekret nr 22/2002, vilken avser myndighetens frivilliga fullgörande av sina skyldigheter enligt en exekutionstitel, framstår emellertid inte i sig som en sådan frist som gör det orimligt svårt för enskilda att utöva rättigheter som de har enligt unionsrätten. De enskilda har dessutom möjlighet att efter utgången av denna frist inleda ett verkställighetsförfarande gentemot myndigheten i fråga, för det fall att denna inte fullgör sina skyldigheter inom den frist som gäller för frivillig verkställighet.

69 För det fall nationella bestämmelser, som artiklarna 1–3 i dekret nr 22/2002 och artikel 10a i dekret nr 2336/2011, innebär att verkställigheten av ett domstolsavgörande om rättigheter som följer av unionsrätten förlängs bortom den frist på sex månader som föreskrivs i artiklarna 2 och 3 i dekret nr 22/2002, av den enda anledningen att det saknas medel i den budgetpost som avsatts för återbetalning av dessa belopp, utan att den enskilde har möjlighet att tvinga myndigheterna att fullgöra sina skyldigheter, vare sig genom en ansökan om utmätning eller på något annat i nationell rätt föreskrivet sätt som syftar till att säkerställa att myndigheterna fullgör sina skyldigheter, kan det inte anses att dessa bestämmelser uppfyller de krav som effektivitetsprincipen ställer, eftersom de gör det orimligt svårt, eller till och med i praktiken omöjligt, att erhålla återbetalning. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera huruvida så är fallet i det nationella målet.

70 Bestämmelserna i stadgan är visserligen tillämpliga på en sådan rättslig situation som den som är aktuell i det nationella målet, vilken omfattas av unionsrättens tillämpningsområde då saken i målet rör återbetalning av en skatt som tagits ut i strid med artikel 110 FEUF och då medlemsstaterna enligt den i punkt 37 ovan angivna rättspraxisen är skyldiga att återbetala en sådan skatt jämte ränta. Det saknas emellertid skäl att pröva den hänskjutande domstolens frågor utifrån bestämmelserna i stadgan, eftersom de upplysningar som lämnats ovan gör det möjligt för den domstolen att döma i det nationella målet.

71 Det anförda innebär således följande:

— Principen om lojalt samarbete ska således tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstat att anta bestämmelser som, för återbetalningen av en skatt eller avgift, som har fastställts vara oförenlig med unionsrätten genom en dom av domstolen eller vars oförenlighet med unionsrätten följer av en sådan dom, uppställer villkor som specifikt rör denna skatt eller avgift och som är mindre förmånliga än de villkor som annars skulle tillämpas på återbetalningen av skatten eller avgiften i fråga. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera huruvida denna princip har iakttagits i förevarande fall.

— Likvärdighetsprincipen ska tolkas så, att den utgör hinder för att en medlemsstat föreskriver processuella regler för sådan talan om återbetalning av en skatt som grundas på ett åsidosättande av unionsrätten vilka är mindre förmånliga än de som är tillämpliga på liknande talan som grundas på ett åsidosättande av nationell rätt. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att göra nödvändiga kontroller för att säkerställa att denna princip inte åsidosätts genom den lagstiftning som är tillämplig i det nationella målet.

— Effektivitetsprincipen ska tolkas så, att den utgör hinder för ett system för återbetalning, jämte ränta, av skattebelopp som tagits ut i strid med unionsrätten vilka fastställts i exigibla domstolsavgöranden, såsom det system som är aktuellt i det nationella målet, enligt vilket skatten återbetalas genom delbetalningar under fem år och enligt vilket verkställighet av dessa avgöranden är beroende av att medel som tagits ut i form av en annan skatt finns tillgängliga, utan att den enskilde har någon möjlighet att tvinga myndigheterna att fullgöra sina skyldigheter om de inte gör det frivilligt. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera huruvida sådana bestämmelser som dem som skulle vara tillämpliga i det nationella målet, för det fall att det inte förelåg något sådant återbetalningssystem, uppfyller de krav som effektivitetsprincipen ställer.

Rättegångskostnader

72 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Principen om lojalt samarbete ska således tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstat att anta bestämmelser som, för återbetalningen av en skatt eller avgift, som har fastställts vara oförenlig med unionsrätten genom en dom av domstolen eller vars oförenlighet med unionsrätten följer av en sådan dom, uppställer villkor som specifikt rör denna skatt eller avgift och som är mindre förmånliga än de villkor som annars skulle tillämpas på återbetalningen av skatten eller avgiften i fråga. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera huruvida denna princip har iakttagits i förevarande fall.

Likvärdighetsprincipen ska tolkas så, att den utgör hinder för att en medlemsstat föreskriver processuella regler för sådan talan om återbetalning av en skatt som grundas på ett åsidosättande av unionsrätten vilka är mindre förmånliga än de som är tillämpliga på liknande talan som grundas på ett åsidosättande av nationell rätt. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att göra nödvändiga kontroller för att säkerställa att denna princip inte åsidosätts genom den lagstiftning som är tillämplig i det nationella målet.

Effektivitetsprincipen ska tolkas så, att den utgör hinder för ett system för återbetalning, jämte ränta, av skattebelopp som tagits ut i strid med unionsrätten vilka fastställts i exigibla domstolsavgöranden, såsom det system som är aktuellt i det nationella målet, enligt vilket skatten återbetalas genom delbetalningar under fem år och enligt vilket verkställighet av dessa avgöranden är beroende av att medel som tagits ut i form av en annan skatt finns tillgängliga, utan att den enskilde har någon möjlighet att tvinga myndigheterna att fullgöra sina skyldigheter om de inte gör det frivilligt. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera huruvida sådana bestämmelser som dem som skulle vara tillämpliga i det nationella målet, för det fall att det inte förelåg något sådant återbetalningssystem, uppfyller de krav som effektivitetsprincipen ställer.

Underskrifter